PERSPOLEMIEK EN PERSHUMOR

Naar aanleiding van een bericht in het Handelsblad van 10 Juni, waarin verslag werd gebracht van een Nederl. textielshow in New-York en, waarin werd medegedeeld, dat een van de Nederlandse woordvoerders verklaarde, dat van de totale textielproductie meer dan 60 pCt. werd uitgevoerd, schreven wij op 12 Juli in Spartacus een artikeltje onder de titel „ai!".

Wij wezen er op, dat hier door regeringsinstanties steeds werd medegedeeld, dat slechts een gering percentage van de productie werd uitgevoerd, doch dat dit nu blijkens de loslippigheid van een Nederlandse vertegenwoordiger in New York meer dan 60 pCt. bleek te bedragen.

Wij ontvingen daarover een schrijven van de N.V. Hollandia Fabrieken Kattenburg en Co. Daarbij wordt een uittreksel overgelegd van de door één harer heren als woordvoerder te New York uitgesproken rede. Daaruit blijkt, dat het Handelsblad een verkeerde weergave van deze passage had gebracht. Omtrent de export werd geen percentage genoemd. De directie van Kattenburg en Co. heeft aanleiding gevonden de redactie van het H. B. en onze redactie rectificatie van dit bericht aan te brengen. Wij voldoen hiermede aan dit verzoek. Met de opheldering die wij nu ontvingen is de aanleiding van ons artikeltje weggenomen, waarover Kattenburg en Co. in haar brief schrijft, „indien dit bericht op juistheid zou berusten, was Uw commentaar zeer zeker op zijn plaats."

Ondertussen, katoen en kunstzijde-industrie werken volgens bedoelde rede op 60 pCt. en de wol-industrie zelfs op 120 pCt. van de vóór-oorlogse capaciteit. Wij zouden het nu toch wel op prijs hebben gesteld te vernemen, hoeveel dan werkelijk wordt uitgevoerd. Of met andere woorden hoeveel er hier voor de bevolking overblijft van die 60 en 120 pCt. van de vóór-oorlogse capaciteit. Afgezien van wat dan naar andere landen gaat, zal verder de Nederlandse textielshow in New York ook wel niet voor niemendal zijn gehouden. Opvoering van de reeds bereikte exportcijfers zal zeker in de bedoeling liggen.

ADIEU.

Vrij Nederland legt onder bovenstaande titel de vinger op een passage uit ons hoofdartikel van 6 September „De Joodse tragedie", luidende:

„Deze N.S.B.ers behoren niet tot een bepaald ras, ze hebben zich alleen in de strijd om de macht tijdens de tweede wereldoorlog onbetrouwbaar tegenover de Nederlandse natie gedragen en zijn daarom uit het leven verwijderd."

Was het ons radicalisme, dat ons het woordje „maatschappelijk" vóór „leven" deed overslaan? Zover ging inderdaad het „Vrije Nederland" niet. En het „adieu" van „Vrij Nederland" aanvaarden wij dan ook graag als goedgeplaatste grap, op onze fout.

Het juiste onderzoek

Om de geest van verzet der arbeidende bevolking te remmen en af te reageren, publiceert „Het Vrije Volk" regelmatig kolommenlange artikelen, over de onderwerpen, die die geest van verzet juist **wakker** maken. Zo verscheen dezer dagen weer een artikel over onze textielvoorziening, waarin onder meer het volgende wordt gezegd:

„De productie van wollen stoffen van Tilburg is voor dit jaar geschat op 38 millioen vierkante meter. Daarvan gaat ongeveer 2 millioen voor uniformkleding naar het Rijk. Voor export 9,7 millioen vierkante meter bestemd."

Als we ons herinneren, hoe „Het Vrije Volk" indertijd met veel tam tam de heren fabrikanten uit Tilburg om hun vervalsing van opgaven aan de kaak stelde, weten we ook wel, dat het grootste gedeelte van onze textiel de grens overgaat. Met deze textiel en met onze roomboter en zo mede andere artikelen worden toch immers in de eerste plaats oorlogsschepen, tanks en vliegtuigen in het buitenland **gekocht en betaald** om (onze kapitalistische) „orde" en „rust" in Indonesië te brengen, —

Het juiste onderzoek naar het geproduceerde aantal millioenen vierkante meters stof en naar de bestemming daarvan moet bij de werkers in die bedrijven worden ingesteld. Alleen zij kunnen er belang bij hebben ons de juiste gegevens te verstrekken en hun mede arbeiders aan te tonen, hoeveel textielpunten er kunnen worden aangewezen.

Momentopnamen in het land van de dollar

Deze week begint de uit zeven wagons bestaande „Vrijheids-Trein" haar reis door de Verenigde Staten. Ze zal driehonderd steden bezoeken en de Verenigde Staten in de lengte en breedte doorkruisen. Vijfduizend schoolkinderen gaven het vertrek van de trein de nodige wijding, door in spreekkoor de volgende eed af te leggen:

Ik ben een Amerikaan, een vrije Amerikaan.

Vrij om te spreken — zonder vrees.

Vrij om mijn eigen God te aanbidden.

Vrij om te getuigen wat ik denk, dat goed is.

Vrij om te opponeren tegen wat ik denk, dat verkeerd is.

Vrij om degene te kiezen, die mijn land zullen regeren.

Dit erfgoed der vrijheid wil ik in stand houden voor mijzelf en de gehele menshheid.

— o —

Dezelfde dag dat de Vrijheidstrein haar reis door de V.S. begon, werden te Los Angeles vier arbeiders gearresteerd. Zij droegen maskers in een demonstratie, gericht tegen de Taft-Harley Bill (een wet, die stakingen verbiedt). De maskers stelden carricaturen van Taft voor, en de demonstranten droegen opschriften met zich mee als: „Wij hebben minder te eten, en U Mr. Taft?"

De politie arresteerde de arbeiders op grond van een wet, die maskerade in het openbaar verbiedt.

Over vrijheid gesproken, het staat iedere huiseigenaar in de V.S. vrij om zijn huis te verkopen. De nieuwe eigenaar is dan op zijn beurt weer vrij, om het huis te bewonen en de huurders er uit te gooien. Heb je dus geen geld genoeg om een huis te kopen, dan zal je het moeten huren en het risico nemen, dat je er ieder ogenblik uitgegooid kunt worden, omdat de eigenaar het zelf wenst te bewonen. Geregeld lees je in de kranten de geschiedenis van families met kinderen, die om de drie maanden moeten verhuizen, en, hun zwerftocht beëindigen in het politiebureau of in een oude auto. De kooppriijzen van huizen zijn fabelachtig hoog. Ja ja, vrijheid, is een heerlijk ding!

2e verantwoording „SPARTACUS OP DE VESUVIUS"

Over de maand September mochten wij als vaste bijdrage ontvangen:

J. H. B. te Z. f 1.—; J. L. te A. f 0.50; J. H. te A. f 0.50; J. V. te A. f 1.—; J. de G. te A. f 1.—; J. de G. te A. f 2.50; H. G. L. te A. f 10.—; S. D. M. te A. f 2.—; B. N. te A. f 2.50; A. F. te B. f 2.—; J. H. te A. f 1.—; S. M. te 's-H. f 5.—; Th. M. te B. f 7.50; P. K.-M. te B. f 5.—; S. O.-M. te H. f 7.50; O. S. te A. f 3.—; T. U. te A. f 10.; L. A. te A. f 0.24; J. V. te A. f 10.—; O. A. te A. f 2.50; L. M. te 's-H. f 10.—; D. M. te A. f 2.10; D. K. te A. f .50; J. P. te V. f 1.—; B. B. te Z. f 2.—; D. V. te 's-H. f 0.20; T. H. te R. f 1.10; W. W. te H. f 5.—; J. B. te A. f 1.50; P. V. te A. f 0.50; J. v. d. G. te Z. f 5.—; H. T. te L. f 1.—; G. P. te H. f 2.50; J. P. te L. f 0.50; H. J. te S. f 1.—; A. C. te K. a. d. Z. f 0.20; A. P. te G. f 1.30; P. J. te A. f 1.10; W. A. te B. f 2.50; J. de A. te D. f 0.15; H. P. J. te 's-H. f 1.75; A. Z. te D. f 1.—; J. B. te L. f 2.50; P. v. d. B. te H. 1.—; C. v. D. te Z. f 1.—; T. v. K. te H. f 1.50; H. S. te A. f 7.50; B. W. te G. f 1.50; A. J. A. te R. f 10.—; A. N. te U. f 5.—; B. M. te Z. f 5.—; W. V. te K. f 7.50; S. K. te W. f 0.50; A. B. te A. f 3.—; W. v. M. te 's-H. f 15.—; J. D. te A. f 5.—; G. F. te D. f 7.—; D. M. te H. f 2.—; M. V. te N. f 4.—; K. J. te A. f 4.—.

Vorige verantwoording f 162.97.

Totaal f 361.51.

Rectificatie vorige verantwoording S. te H. moet zijn f 5.—.

18 OCTOBER 1947 PRIJS 12 CENT 7e Jaargang No. 41

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

Chloroform door Comminform

In de Stalinistische wereld zal men niet vergeten zijn, de daar zo vaak gebezigde uitdrukking „Godsdienst is opium voor het volk." Is dat daar wel het geval, bij ons niet. In ieder geval, „zeggen wat is," beschouwen wij nog altijd als een deugd in de arbeidersbeweging. Daarom achten wij de titel van dit artikel volkomen verantwoord.

De dagbladen van omstreeks 6 October brachten ons de mededeling, dat op een in September in Polen gehouden conferentie van vertegenwoordigers van negen Europese communistische partijen het besluit was genomen over te gaan tot de vestiging in Belgrado van een Communistisch informatie-bureau (Comminform).

Vertegenwoordigd waren de partijen uit Rusland, Frankrijk, Roemenië, Hongarije, Yoego-Slavië, Bulgarije, Polen, Italië en Tsjecho-Slowakije.

De met eenstemmigheid (hoe kan het anders, wanneer schot in de nek en strop de normale correctie-methode op de „democratie" in die kringen is geworden) „aanvaarde" verklaring over de internationale toestand is duidelijk. De Waarheid behoefde werkelijk niet nader uiteen te zetten, dat de oprichting van dit „bureau" een barrière betekent tegen de Trumans en Marshalls. De verklaring zegt duidelijk, dat er sprake is van een nieuwe rangschikking van de politieke krachten na de tweede wereldoorlog.

„Aan de ene zijde staat de politiek van Rusland, waaraan lakoniek wordt toegevoegd" en de andere democratische landen." Aan de andere zijde vindt men de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Het kamp tegen het imperialisme van de beide laatstgenoemde landen, moet zich volgens de verklaring verenigen.

Het is vanzelfsprekend, dat een ieder bij het lezen van dit bericht denkt aan de derde internationale (zaliger nagedachtenis).

De derde internationale, ontstaan uit de hoogslaande klassegolven na de eerste wereldoorlog. De organisatie die, ondanks de grootse verwachtingen, die het revolutionnaire proletariaat in de aanvang van haar bestaan omtrent haar koesterde, de verlamming meemaakte en onderging, toen de Russische revolutie vastvroor in het staats-kapitalisme. De organisatie, die uiteindelijk een werktuig werd in handen van de nieuwe heersers in Rusland. Hoe weinig er was overgebleven van een werkelijke arbeidersinternationale bewijst het feit, dat zij voor het laatst in congres bijeen kwam in 1935, vier jaren vóór de tweede wereldoorlog. Door de krachtige amputaties en liquidaties in de jaren voor 1935, was zij geworden tot een gehoorzaam apparaat in handen van de Russische meesters, terwijl ook de aangesloten nationale partijen volgzaam en kritiekloos doorvoerden, wat van bovenaf werd gecommandeerd. Het vetorecht heeft Rusland waarlijk niet uitgevonden in de veiligheidsraad van de U.N.O. en wanneer „De Waarheid" de nieuwe Comminform betitelt met Veiligheidsraad van de Arbeidersklasse, dan zal ook in die nieuwe veiligheidsraad het Russische vetorecht geldend zijn.

Ondertussen staat de internationale arbeidersklasse voor de beoordeling van dit nieuwe organisme. Organisatie der vredelievende volken, U.N.O. en Veiligheidsraad waren en zijn bedrog voor de arbeidersklasse. De aangesloten organisaties, met inbegrip van Rusland, waren en zijn kapitalistische, imperialistische staten, hetzij hun systeem gebaseerd is op een betrekkelijk liberale, een geleide, of een staatskapitalistische economie.

Maar juist, omdat het staatskapitalistische Rusland ook kapitalisme, ook imperialisme is, daarom moet ook deze „veiligheidsraad van de arbeidersklasse" bedrog zijn.

Zij is een werktuig in de handen van het Russische imperialisme en als zodanig voor de internationale arbeidersbeweging een groot gevaar. Zij beoogt het doorkruisen van Marshall-plannen enz. in Europa. Zij wil het verzet van de arbeiders tegen hun scherper wordende uitbuiting benutten voor de Russische politiek. De arbeiders van Europa zullen zodoende dienstbaar worden gemaakt aan het Russische staatsbelang, dienstbaar aan de Russische, ook imperialistische, belangen.

Men kan het grote gevaar eerst dan onderscheiden, wanneer men begrijpt, dat datgene wat in Rusland bestaat en groeit geen socialisme maar staatskapitalisme is. Men kan dit gevaar eerst dan werkelijk meten, wanneer men begrijpt, dat socialisme niet komt door een dienstbaar maken van de arbeidersklasse aan staatskapitalistische belangen, maar slechts wanneer de arbeidersklasse zelfstandig gaat optreden. Dat brengt mee, dat zij inderdaad strijdt tegen kapitalistische uitbuiting, maar met het groeiend inzicht, dat het einddoel is, het in eigen handen nemen van de productiemiddelen. Zij moet geen keuze doen, tussen het imperialisme van Amerika en Rusland, maar tegen ieder imperialisme en tegen iedere imperialistische oorlog het internationale klassefront van de arbeiders stellen. Men ziet, hoe politieke klaarheid in de strijd van de arbeiders nu meer dan ooit noodzakelijk is. Wie nu nog zweeft op gedachten van verdediging van een „sowjetunie", die komt hopeloos terecht in de imperialistische kronkelpolitiek van een der beide wereldmachten, maar verliest de bodem van de zelfstandige klassepolitiek van het wereldproletariaat. Het gaat er de communistische partijen van de Comminform niet om dienstbaar te zijn aan de klassestrijd der arbeiders. Het gaat er hen om de arbeiders dienstbaar te maken aan één van de imperialistische fronten.

De strijd van de arbeiders benutten in de onderlinge imperialistische geschillen, hen tot willoze werktuigen te maken van de Russische politiek, die taak van de comminform is chloroform-politiek.

Naar onze mening is de taak van de werkelijk revolutionnairen daarmede in de komende tijd zwaarder geworden. In de strijd van de arbeiders moet het begrip zelfbeweging en zelfbeheersing duidelijker dan ooit naar voren worden gebracht tegenover slaafse volging van parolen van partijen, die met handen en voeten gebonden zijn aan de Russische staats-

HULP VAN ALLE KANTEN

Er zijn mensen die menen dat men een gevaar kan ontgaan door er niet over te spreken, door het niet te willen zien. Ook, waar het gaat om het gevaar van een nieuwe oorlog, werd na de „bevrijding" deze manier van zich te „beveiligen" in praktijk gebracht. Zo werd ons, van bekende schrijvers in de Nederlandse dagbladen verweten, dat wij de oorlog geestelijk hielpen voorbereiden, toen wij in ons weekblad Spartacus reeds in 1945 er op wezen, dat de strijd om de beheersing van de wereld nog aanstaande was. Maar het recept: zwijg er over, anders maak je het gevaar maar wakker, heeft niet geholpen. Gaandeweg kwamen de meningsverschillen en tegenstellingen, voornamelijk tussen de grote machten, Amerika en Rusland, meer en meer naar voren, en er is nu reeds een zodanige spanning ontstaan, dat, als het daarvan afhing, ieder ogenblik katastrophale dingen konden gebeuren.

Zonder hierop verder vooruit te willen lopen, kan toch in ieder geval geconstateerd worden, dat de met zo veel hoop begroete Organisatie van de Verenigde Volkeren (de U.N.O.) niet bij machte is gebleken, de tegenstellingen tussen de naties door besprekingen of onderhandelingen uit de wereld te helpen. De U.N.O. is niet tot het gewenste vredesinstrument maar tot strijdtoneel geworden.

De woordvoerders van de met Rusland verbonden naties voeren in de vergadering van de U.N.O. een verbitterde strijd, al weten zij, dat als het tot stemming komt, zij toch altijd in de minderheid zullen blijven. Maar ondanks dat, als er zich maar een gelegenheid voordoet, springen de vertegenwoordigers van Rusland, van Witrusland, Polen, Tschecho-Slovakije en vooral van Jugo-Slavië op, en vallen in opgewonden taal de andere landen aan. Zo schetst de Zwitserse verslaggever van de U.N.O.-vergadering voor de radio-omroep Beromunster de situatie. En hij voegt er aan toe, dat de sfeer in de U.N.O. een andere geworden is. Tot het laatste toe hadden voornamelijk de kleine landen, zoals Nederland en Noorwegen, gesproken van één wereld, van de U.N.O. als de organisatie van alle landen der wereld. Maar daar is nu geen sprake meer van. De machtspolitiek der grote landen overheerst geheel, en de ideologische strijd in deze zin staat op buigen of barsten. Hoe scherp de tegenstellingen zijn en hoe onoverbrugbaar, duidt het commentaar van dezelfde verslaggever aan, als hij de algemene mening in U.N.O.-kringen weergeeft, door te zeggen, „dat de Russen om elk agendapunt verbitterd vechten en zo tijd winnen, of verspillen, net als U wilt."

De strijd in de U.N.O.-vergadering is de weerspiegeling van de werkelijke strijd, die tussen de naties reeds sinds lang woedt en dagelijks scherper wordt. Leek het enige tijd geleden nog, alsof Rusland voor de gezamenlijke druk van Engeland en Amerika zou terugwijken (het trok zijn troepen uit Perzië terug) nu vertoont de ontwikkeling in het Verre Oosten (Mandsjoerije en Korea) eerder het tegendeel. De strijd in Griekenland doet dit nog veel duidelijker uitkomen. Hier voert een opstandige bevolking een verbitterde partisanenstrijd, die vaak tot veldslagen leidt, tegen een regering, die openlijk door Engeland en nog meer door Amerika wordt gesteund. De opstandelingen ontvangen steun van de omliggende Balkanlanden, Bulgarije, Jugo-Slavië en Albanië, allen aan de kant van Rusland staande. Al wordt de steun met wapenen en vrijwiligers niet toegegeven, toch laat Rusland en de daarmee verbonden landen geen gelegenheid voorbij gaan, om voornamelijk Amerika, wegens zijn steunverlening aan de Griekse regering aan te vallen, o.a. in de U.N.O.-vergadering.

Er zijn meer verschijnselen die er op wijzen, dat Rusland niet aan een terugwijken denkt. Wij wijzen in dit verband op de processen tegen politieke figuren in de met Rusland verbonden landen, die met het ophangen van de Bulgaarse boerenleider Petkow zijn begonnen en die op het ogenblik in al deze landen gaande zijn. Elke poging, om in deze landen een politiek te voeren, die op Amerika steunt, wordt daarmee praktisch met de strop bedreigd. Maar deze maatregelen bewegen zich nog op het gebied van de binnenlandse ordening van de betreffende landen. De nu pas bekend gemaakte z.g.n. wederoprichting van de derde Internationale gaat veel verder.

De „Prawda", centraal orgaan van de Communistische Partij van Rusland zegt, dat de draagwijdte er van nog niet te overzien is, en zij voegt er aan toe, dat het niet de derde Internationale is, die wederopgericht is; dat zou een stap terug zijn. Het gaat hier, volgens de Prawda om een verbond van de Communistische Partijen van 9 landen om hun actie tegen het (Amerikaanse) imperialisme te coördineren in de strijd voor de zelfstandigheid van de demokratische landen. De comm. partijen van Frankrijk en Italië zijn hierbij reeds aangesloten, anderen zullen, als de strijd er voor gekomen is volgen.

Wij weten maar al te goed, dat het niet de communistische internationale uit de tijd van 1919 is, die daar in Warschau is opgericht. Wie nog niet begrepen heeft, dat de officiële, met Rusland verbonden communistische partijen met communisme niets meer te maken hebben, maar zich de verovering van de absolute staatsmacht op nationale grondslag tot doel stellen, die heeft met open ogen geslapen. Zij willen niet, dat de arbeidersklasse tot macht komt en daarmee een eind maakt aan alle uitbuiting en onderdrukking, maar de leiders van partij en vakvereniging zijn op weg naar de macht, die zij zullen delen met allen, die binnen de staatsorganisatie een leidersrol vervullen. De arbeidersklasse zal haar zwaarste strijd tegen deze nieuwe heersers moeten voeren.

Toch zijn deze nieuwe heersers de doodsvijand van de rijke families, die zetelend op hun kapitaalsmacht, in Amerika, Engeland en Frankrijk enz. het maatschappelijke leven beheersen. Waar de absolute staatsmacht baas is over de fabrieken en de mensen, daar hebben de oude kapitaalbezitters opgehouden te regeren. Daarom weten de machthebbers in Amerika ook, wat de coördinatie der activiteit der „communistische partijen" betekent. Wie in deze dagen de radio-uitzendingen van de verschillende stations in Europa kon beluisteren, zal zich verwonderd hebben over de opgewonden taal, die door Amerikaanse sprekers werd gebezigd. Voornamelijk in de Duitse taal. Er werd te kennen gegeven, dat er na deze nieuwe stap van Rusland in Amerika een gevoel van opluchting kwam. „We weten nu precies waar we aan toe zijn" en „we zullen ons er niet van laten weerhouden, Europa hulp te brengen, want dat is de zin van het optreden van Rusland in de U.N.O. en daarbuiten. Rusland kan zijn doel alleen bereiken, als de massa's in Europa, wanhopig door ellende, zich lenen voor het Russische experiment. In deze geest wordt voornamelijk de Duits sprekende bevolking van Europa bewerkt.

Dit is de ideologische oorlog zoals hij op het ogenblik wordt gevoerd. Het grote werven om de massa's is begonnen. De Amerikanen beloven dollarhulp, voor de hongerigen, eten en een beter leven; de Russen komen met het geluk en een veilig leven onder de Russische heilstaat, maar beide kunnen niets anders brengen, dan dat de massa's tegen elkaar in het vuur worden gejaagd, om elkaar over en weer te vernietigen. Alleen een arbeidersklasse, die zich van haar macht bewust wordt, kan beide van zich afschudden.

Films van de maand

Wij willen hier de films, die van de Nederlandse Filmclub de onderscheiding „film van de maand" ontvingen, in het kort bespreken, waarbij wij kunnen zien, dat de kwaliteit zich gelukkig in stijgende lijn beweegt.

De eerste, „A matter of life and death" (Eenkwestie van leven en dood), had weinig om het lijf en zal waarschijnlijk gekozen zijn, omdat er een paar aardige nieuwigheidjes op het gebied van het kleurgebruik in voorkomen.

„Les enfants du Paradis", de troetelfilm van het Amsterdamse bioscoop-publiek, die nu al langer dan een half jaar onafgebroken wordt vertoond. Kan van no. 1 gezegd worden, dat het tenminste af en toe film was, dat kan van deze rolprent niet beweerd worden. Het is een bont tijdbeeld van het (comedianten-)leven in de laatste helft van de vorige eeuw te Parijs, met prachtig toneelspel en veel aardige momenten, maar er is o.i. niets in, dat de ongehoorde lengte rechtvaardigt. Voor wie niet door de lengte geïmponeerd wordt, is het een gewone goede film, die volstrekt niet boven andere Franse producten uitsteekt.

Alweer een stapje verder zijn wij met de derde keuze van de filmclub.

„The lost weekend" (Het verloren weekeinde). Hierin wordt de ondergang van een man, die aan drankzucht lijdt, behandeld, en het geval wordt als het ware onder een zeer fijne loupe genomen. Dit is op en top film, alle onderdelen zijn nauwkeurig verantwoord. Het is geen opwekkend schouwspel, deze zelfvernietiging, maar het boeit en benauwt ons tegelijkertijd. Hoe makkelijk had een dergelijk onderwerp de makers niet tot grove of sentimentele effecten kunnen verleiden, die er bij het grote publiek zeker beter ingegaan waren dan deze ernstige en sobere vertelling! Juist wat ons in Amerikaanse films zo dikwijls hindert, het dooreenklutsen van dramatische en grof-komische scenes, is hier geheel vermeden. Voor een Hollywood-product een tien, op voor de regisseur Billy Wilder en de speler Ray Milland petje af.

Op ongeveer hetzelfde peil staat de vierde keuze van de Filmclub,

„Odd-man-out" (Gejaagd in de nacht), die de laatste levensuren van een door de politie achtervolgde Ierse terrorist uitbeeldt. De nadruk is hier niet gelegd op het avontuurlijke of het illegale (helaas in film, theater en literatuur dikwijls één), maar op de houding van de mensen, met wie de vluchteling in aanraking komt op zijn tocht naar de dood. Het motief der (Christelijke) naastenliefde is door de hele film gevlochten en het blijkt, dat er onder al deze mensen bitter weinig ware naastenliefde voorkomt. Toch is het geen godsdienstige tendenzfilm, de priester is niet beter dan de anderen, al wil hij Johnny helpen, hij denkt daarbij alleen aan zijn eigen doeleinde: het redden van een ziel voor God. Wat er met het zieke lichaam van de achtervolgde man gebeurt, interesseert hem niet. Dit is een prachtige film wat spel, fotografie, opzet en vooral regie betreft. Zij wordt alleen nog overtroffen door de laatste keuze van de Filmclub:

„Sciuscia" (De schoenpoetsertjes), die een beeld van het na-oorlogse Europa geeft. „Sciuscia" is de naam, die de geallieerde soldaten aan de Italiaanse schoenpoetsjongens hebben gegeven. Het is alweer geen prettige wensdroom, maar een stuk harde werkelijkheid. Wij zien, hoe kinderen door de na-oorlogse omstandigheden in de zwarte handel gedreven en gesnapt worden, in de jeugdgevangenis raken en zo door het veelarmige en blinde staatsapparaat worden vermorzeld. Dit is een felle, en eigenlijk zwijgende aanklacht tegen de maatschappijvorm, waaronder wij leven. Zwijgend, niet omdat er niet in gepraat wordt, maar omdat alles ons zonder commentaar en toch met uiterste scherpte en duidelijkheid wordt getoond. Nooit krijgen wij het gevoel, dat men ons onder de neus duwt: „kijk toch eens hoe erg dit is, en dat!" Men doet ons de eer aan te veronderstellen, dat wij dit zelf uit de beelden kunnen zien, dat wij volwassen zijn en ons eigen verstand kunnen gebruiken. De kinderrollen worden gespeeld door echte schoenpoetsertjes en het moet voor de makers een hele kluif zijn geweest om het zover te krijgen. Er blijft in „Sciuscia" van het hele staatsbestel weinig over en het is dan ook geen wonder, dat de autoriteiten in Italië er voor huiverden, de film te laten vertonen. Toen zij er echter op gewezen werden, wat een publiciteitsrel er uit een weigering zou kunnen ontstaan, hebben zij de film vrijgegeven. Wij mogen de makers, Vittoria de Sica en zijn medewerkers, dankbaar zijn. Bij het zien voelen wij, dat zij de film met opeengeklemde tanden hebben gemaakt.

Vervolg van pag 1

macht. Het gaat er om, zonder angst zich aan koud water te branden, te leren onderscheiden wat werkelijk klassebelang en eigen klassenstrijd is, tegenover gebondenheid aan en spelen in de kaart van één van de imperialistische machten. En daarbij, als in iedere driehoekspositie, zal het één en het ander ook wel eens onvermijdelijk samengaan. Dit alles zal vraagstukken opwerpen, waarmede wij en ook de Internationale federatie van Bedrijfskernen (I.F.B.K.) zich regelmatig zullen moeten bezig houden. De strijd gaat echter steeds tegen opium en chloroform in de arbeidersbeweging.

Momentopnamen in het land van de dollar

Voor de derde keer heeft Truman een oproep aan de bevolking van de Verenigde Staten gericht, om minder te eten. Vier dingen moet het publiek uit het hoofd leren. 1. Eet geen vlees op Dinsdag. 2. Gebruik geen gevogelte of eieren op Donderdag. 3. Eet iedere dag een boterham minder. 4. Restaurants e. d. dienen geen brood of boter bij de maaltijden te serveren, indien er niet om wordt gevraagd. (Het is n.l. de gewoonte in Amerika bij iedere maaltijd brood en boter te eten, in restaurants meestal luxebroodjes.)

Truman wijst er in zijn oproep verder op, dat de hongersnood groot is in Europa, dat de winter nog grotere ontberingen zal brengen, en dat de export van voedsel uit Amerika de enige redding zal zijn. De strijd om het voedsel is de strijd om onze eigen welvaart te redden en de vrije landen van West-Europa. Onze vrede en onze welvaart, ons dierbaar stelsel der vrijheid, staat op het spel. Dat was zo ongeveer de voornaamste inhoud van zijn rede. En nu de reactie der Amerikaanse huisvrouwen.

Minder eten? O.K. als het voor ons zelf is, zeggen ze. We wensen niemand in het buitenland honger toe, maar we moeten onze levensstandaard reeds verlagen. We moeten goedkoper vlees eten en minder eieren, omdat de levensmiddelenprijzen gesteden zijn. Als de export van levensmiddelen betekent, dat de voedselprijzen nog meer omhoog gaan, dan gaan we niet met het voedselplan van Truman accoord. Anderen zeggen, dat ze niet met minder voedsel toe kunnen. Het enige wat ze nodig hebben is, dat de prijzen omlaag gaan.

Nu is het waar, dat de levensmiddelen prijzen, sinds de prijscontrôle door de regering is opgeheven, geleidelijk gestegen zijn en sommige levensmiddelenprijzen nog stijgen. Wat werkelijke honger betekent, weet de Amerikaanse middenstand en een groot deel van de arbeidersklasse natuurlijk niet. In welk een overvloed zij leven, beseffen ze ook niet. Dat deel van de Amerikaanse bevolking dat altijd honger heeft gehad en nog heeft, zwijgt. Althans in de pers. Voor dat deel van Amerika is de oproep van Truman niet bestemd. De bevolking der „slums" (sloppen), komt niet in restaurants, waar het naar wens bediend wordt, en ziet practisch nooit gevogelte, vlees en eieren op tafel.

Natuurlijk kan Amerika voedsel naar Europa exporteren ook al slaagt de Truman-compagne niet. (En geen mens in de Verenigde Staten denkt er ernstig over aan het verzoek van Truman te voldoen.) De hele campagne is bedoeld om de geesten van de bevolking te beïnvloeden. Om ze „Europa-minded" te maken, daarmee is bedoeld, ze moeten zich als de redders van Europa gaan beschouwen. De Amerikanen moeten het uitverkoren volk worden. Het Volk, dat uitverkoren is, om in het arme ontredderde Europa hun Amerikaanse democratie te brengen en een deel van hun overvloed. Als het moet, zullen ze bereid zijn deze democratie met geweld te brengen. Maar zover zijn ze nog niet.

Internat. Federatie van Bedrijfskernen

In de op 3 Oct. j.l. te Amsterdam gehouden vergadering van de landel. commissies werd door verschillende commissie-leden verslag uitgebracht van plaatselijke vergaderingen te Amsterdam, Rotterdam en Den Haag.

In Amsterdam is de contributie vastgesteld op minimum 40 cent per week, terwijl op de volgende vergadering het verkiezen van een definitieve federatie-commissie alsmede het uitgeven van een plaatselijke bedrijfskrant aan de orde zal komen. Het werk te Amsterdam loopt, doch wacht nog op meerdere actieve kameraden.

In Rotterdam zijn twee vergaderingen gehouden, waarvan de laatste (op 26 Sept. j.l.) practisch resultaat opleverde en diverse contacten werden gelegd. Een uitvoerig schrijven van een der kameraden van de kern van Havenherstel doet vermoeden, dat de activiteit in Rotterdam spoedig zal toenemen.

In Den Haag werd op 25 Sept. een vergadering gehouden waar kam. L. J. Bot een inleiding hield waarop een hooggestemde discussie volgde. Het resultaat was een plaatselijke federatie van 20 kameraden.

Ook uit Deventer ontvangen wij bericht dat daar de bedrijfskern-gedachte aan het doorwerken is. Een brief van kameraden uit de Zaanstreek deelt mede, dat zij het zeer betreuren dat er nog geen eenheid is onder de vrije socialisten. Zij zien daarbij dan over het hoofd, dat in de gedachte van de bedrijfskernen de eenheidsidee besloten is en voor het grijpen ligt. Zij zullen nog wel tot dit inzicht komen.

Besloten werd tot uitgifte van een landelijk orgaan, dat voorlopig gestencild onregelmatig zal verschijnen onder de titel „De vrije Arbeider". Binnenkort komt het eerste nummer. Ook werd besloten zo mogelijk een propaganda-brochure uit te geven waarin kort en duidelijk onze werkwijze en doelstelling zal worden behandeld. Daartoe is geld nodig. De landel. penningm. verzoekt hen, die gelden van de Federatie in hun bezit hebben, dit ten spoedigste te zenden alsmede de steunlijsten. Zijn adres is: L. v. d. Jagt, Van Beuningenstraat 90 I, Amsterdam-West.

DE REDACTIE-COMMISSIE.

ONS EIGEN WERK

Onder de titel „Voor het behoud van onze krant" plaatsen wij in ons weekblad van 9 Augustus een beschouwing over onze eigen positie en de toestand waarin wij verkeren. Wij hebben toen open en eerlijk onze zwakte en de in het verleden gemaakte fouten in ons beheer besproken. Die fouten waren aanleiding geworden, om voorlopig, ter voorkoming van nieuwe tijdelijke stakingen van de verschijning van een gedrukte krant, Spartacus in vier pagina's te laten uitkomen. De prijs van losse nummers, zowel als de abonnementsprijs werden tijdelijk verlaagd. Terwijl de belofte werd gedaan, dat onzerzijds al het mogelijke in het werk zou worden gesteld, om administratie en beheer zo snel mogelijk in orde te krijgen, deden wij een beroep op alle vrienden van Spartacus om ons overal zoveel mogelijk behulpzaam mede te zijn en vooral wanneer men het ook maar enigszins kon, de oude prijs van losse nummers en de oude abonnemensprijs te willen handhaven.

Nu wij opnieuw een en ander willen mededelen over het verdere verloop van de zaken, menen wij één ding op de voorgrond te moeten plaatsen. Het is een hartelijk woord van dank aan alle en vele kameraden, die door hun dagelijkse activiteit, door bij de vroegere ontplooide energie, er nu nog een schepje bovenop te gooien, ons zo krachtig helpen de boel in het reine te brengen. En een tweede woord van waardering geldt al diegenen, die inderdaad bereid bleken de gevraagde financiële hulp te verlenen.

Meen nu niet, lezer, dat we na enkele weken reeds met het bericht kunnen komen, dat onze „sanering" geslaagd is. Wij moeten zelfs vaststellen, dat wij, toen we begin Augustus deze gezondmaking aanvatten, doordat we toen nog niet beschikten over alle stukken en bescheiden, hadden verwacht, dat het ons makkelijker zou vallen, dan het nu in werkelijkheid blijkt. Nu de boekhouding een poosje in ons bezit is, wordt ons pas goed duidelijk hoe erg de zaak was verwaarloosd, hoe wij dreigden steeds dieper in de zorgen te zakken en vooral hoe groot de achterstand in de inning van de abonnementsgelden was. Daardoor konden wij onze, in Augustus gegeven, aankondiging, dat 1 September een begin zou worden gemaakt met de inning van het derde kwartaal tot op heden niet nakomen. Het was onvermijdelijk eerst voor het tweede kwartaal zorg te dragen en de abonné-administratie bij te werken. Ondertussen hebben vele kameraden aan ons verzoek, het achterstallige over te maken, voldaan. Daar tegenover gaven wij een begin van uitvoering aan onze belofte, om al de abonné's die uit eigen initiatief het derde kwartaal betaalden, en die hun abonnementsgeld daarbij handhaafden op *f* 1.95, het geschrift „Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht" toe te zenden. In antwoord daarop ontvingen wij reeds van enigen hunner zeer hartelijk gestelde brieven. Dit wederzijds prettige contact verleent ons allen nieuwe energie. Het is een bewijs hoezeer wij allen beseffen, dat Spartacus het orgaan is, dat de wetenschappelijk-socialistische taal spreekt, die in de wordende nieuwe arbeidersbeweging broodnodig is. Een bewijs, dat inzicht, geest en daad hand in hand moeten gaan.

Er is in de afgelopen twee maanden bij de uitgeverij een belangrijk bedrag aan achterstallige afdrachten van agenten en van abonnementsgelden ingekomen. Dit stelde ons in staat al te drukkende lasten te verlichten en bovendien, waar nodig, afbetalingsregelingen te treffen. En nu nadert het tijdstip, dat wij aan de hand van positieve cijfers nauwkeurig kunnen bepalen, hoe de boel er voor staat. Er wordt aan gewerkt en wel zeer snel en krachtig, ondanks dat alles door vrienden in hun vrije uren moet plaats vinden. Binnen zeer korte tijd zullen wij een uitmuntende administratie bezitten.

Ook de actie voor „Spartacus op de Vesuvius" gaat voort.

Wij zullen al het mogelijke doen, om de voor dit fonds inkomende gelden te bestemmen voor een sterker worden van onze positie en in het bijzonder voor de terugkeer naar ons volle weekblad. Is een woord van opwekking nog nodig om regelmatig uw bijdragen over te maken? Wij menen van niet. Laten allen zich nog even realiseren, dat zij door hun regelmatige steun de positie van de krant versterken, meewerken aan een krant van acht pagina's in de toekomst en vooral, dat zij daartoe het hunne bijdragen om onder de medearbeiders de gedachte van de zelfbeweging, de schepping van een nieuwe arbeidersbeweging, die de zelfstandige klassenstrijd in internationale solidariteit als leidende gedachte heeft, bevorderen.

En nu, aan het slot van deze mededelingen wensen wij nog op één kwestie afzonderlijk de aandacht te vestigen. Wij allen hebben met de penibele toestand, waarin ons blad verkeerde, opnieuw de ervaring moeten opdoen, hoe de klassenstrijd ook een kwestie van organisatie is. Het administratief beheer van Spartacus was in dit geval voornamelijk de oorzaak van die opgedane ervaring. Maar de kwestie van organisatie in de klassenstrijd omvat veel meer. Zij komt tot uitdrukking zowel in het organisatieleven van de kleine propagandistische voorhoede, als in de grote klasseworsteling. Wij zullen in de toekomst daarover nog veel moeten schrijven. Wij denken aan de komende klasseacties, wij denken aan het voorbereidende werk, dat propaganda-kernen voor de nieuwe gedachte in de bedrijven moeten verrichten, georganiseerd moeten verrichten en met inzet van hun gehele overtuiging en daadkracht.

Wij denken ook aan al het verdere werk, dat onder de naam van Spartacus moet worden gedaan. Een krant is een prachtig wapen in de strijd en een goed beheer, een stevige financiële steun en een sterke ploeg kerels en vrouwen in het hele land (en buiten dit land, Belgische kameraden) zijn daarbij van de allergrootste organisatorische waarde.

En hier is het dat wij aan onze goede en trouwe lezers de ernstige vraag willen stellen, of het niet tijd wordt, dat zij deze ploeg van stille en gestadige werkers gaan versterken.

Wie met de propaganda van Spartacus van harte instemt, kan er op, de duur geen genoegen mee nemen, alleen de krant te lezen en te steunen, maar moet toetreden tot de actieve ploeg, die zijn hele kracht aan dit propagandawerk geeft. Versterkt onze gelederen, wordt lid van de Spartacusbond.

Wij zijn de herfst reeds ingetreden. Het is tijd om weer overal, ook mondeling in kleinere of grotere bijeenkomsten de stem van Spartacus te doen klinken. Daar vinden wij de gelegenheid, meer dan in onze helaas nog kleine krant, ook van gedachten te wisselen. Dus vragen wij alle kameraden, overal in het land, overdenkt de mogelijkheid en organiseert, de plannen, om te komen tot het houden van bijeenkomsten van Spartacus-vrienden.

Spartacus, Communistenbond Spartacus; dat wil zeggen, dat wij willen paren inzicht, geest en daad, in organisatorisch verband. Dat wil zeggen, dat wij rekenen willen op allen die de klasse tot nieuw, tot eigen optreden willen brengen.

I. F. B. K.

Donderdag 23 October, 's avonds acht uur, vergadering van de Amsterdamse federatie van Bedrijfskernen. Besproken worden de acties en toestanden in Amsterdamse bedrijven (waaronder ook de actie aan de meelfabrieken).

De vergadering wordt gehouden in de Breeuwerstraat hoek Plantiusstraat, gebouw de Arend. Leden, weest present.

De Amsterdamse federatie besloot in haar laatste vergadering om voor het vervolg Donderdags om de veertien dagen bijeen te komen in dit gebouw. Leden, rekent daarop. Bevriende organisaties, houdt op deze dagen geen andere vergaderingen.

FEDERATIE-COMITE
AMSTERDAM.

ZAANDAMMERS OPGELET

Voor de lezers van Spartacus vindt op Donderdag 6 Nov. een bijeenkomst plaats in het zaaltje Reigerstraat 6, opgeluisterd met muziek en declamatie.

25 OCTOBER 1947 PRIJS 12 CENT 7e Jaargang No. 42

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

DRIE MACHTEN

Het wordt steeds duidelijker, dat in de grote internationale twee machten de toon aangeven: Rusland en Amerika. Dat is de grote verandering, die zich de laatste tientallen jaren heeft voltrokken, al ging dat vooral in en na de tweede wereldoorlog enorm snel. Nog zijn er andere landen, andere machten, in de eerste plaats Engeland en zijn dominions, maar allen zijn zij van mindere, vaak veel mindere, betekenis geworden. Hun politiek moet zich in belangrijke mate richten naar het spel der grote Twee.

Politiek, en diplomatie als één van haar verschijningsvormen, staan in het nauwste verband met de economie. Sterker, de politiek wordt bepaald door de economische belangen van de kapitalistische landen, groot en klein, al moeten de kleinen in het kielzog der groten varen.

De laatst geschreven regels zijn toch ook weer niet geheel juist. Zij zijn slechts juist voor zover wij ons in ons denken bepalen tot de strijd tussen de kapitalistische staten, waaronder, wij ook Rusland begrijpen.

Zodra wij gaan denken aan een andere belangentegenstelling, n.l. die tussen arbeidersklasse en bezittende klasse, of breder gezien, tussen uitgebuiten en uitbuiters, dan verschijnt een derde macht voor onze ogen, de uitgebuiten, wier kern de arbeidersklasse vormt. Wel komt ons die laatste macht op het ogenblik onmachtig, politiek en geestelijk onklaar en verscheurd voor, zodat hij een speelbal is der anderen, maar als klassestrijders, mogen we toch onze klasse nimmer in de machtsverhoudingen wegdenken. Is het niet onze taak, er toe mede te werken dat zij werkelijk tot macht komt?

Wij willen in dit artikel iets zeggen over de situatie in en ten aanzien van Indonesië. Maar om deze goed te begrijpen, dient men de algemene wereldsituatie bijzonder goed in het oog te houden. Daarom komen we nog even terug op het geconstateerde feit, dat Amerika en Rusland in de grote kapitalistische politiek de toon aangeven.

Zij hebben in hun onderlinge strijd elk hun eigen methode. Er is in het kapitalisme een tijd geweest, dat bij de uitbuiting van vreemde volken, in het bijzonder de z.g.n. gekleurde volken, staatkundige overheersing en militaire ondersteuning daarvan, gebruikelijke methoden waren. Naarmate het imperialisme grootser vormen aannam en de gehele wereld meer en meer één groot werkterrein werd, kwam uit de aard van de zaak ook een andere methode steeds krachtiger naar voren. De methode van directe en veel diepgaander kapitaalsoverheersing. Van zelfsprekend past in de tegenwoordige verhoudingen het schatrijke Amerikaanse imperialisme deze methode thans toe. Het vindt daarbij zijn grote kracht in het eigen enorme exploitatie-terrein der Verenigde Staten zelf, maar het betreedt, noodwendig als elk kapitalisme, ook en steeds krachtiger de weg van de kapitaalsexport. Uiteindelijk is het zover gekomen, dat het daarmede de wereld gaat beheersen.

Het na de eerste wereldoorlog kapitaalarm geworden Duitsland was gedwongen tot verweer, waarbij het zich o.m. ook bediende van de oude, maar veel doeltreffender gemaakte, methoden van staatkundige en militaire overheersing.

En na de tweede wereldoorlog was het Rusland, dat eveneens op deze wijze voor het voetlicht der historie trad.

Het zou onjuist zijn deze verschillen te zien als principieel. Zij vloeien slechts voort uit de situatie der verschillende machten en natuurlijk grijpen ook landen als Amerika op een bepaald ogenblik naar staatskundige en militaire machtsmiddelen. Maar, waar mogelijk wordt het normale middel van de economische expansie en de economische machtsmiddelen, de kapitaalexport en dus de heerschappij van de dollar, toegepast.

Indonesië ligt in de sfeer, waar dit laatste zeer goed mogelijk is en de beste resultaten belooft. Zijn z.g.n. staatkundige onafhankelijkheid, die in feite toch een economische overheersing van Amerika zal gaan betekenen, kan uitstekend dienstbaar zijn aan deze Amerikaanse politiek.

Daarmede staat vast, dat een al te krachtige geweldspolitiek van Nederland tegen de Republiek, naar Amerikaanse maatstaven, hier uit de tijd en ongeschikt is. Natuurlijk voelt Amerika er alles voor, dat het extremisme, de boeren en arbeidersmassa's, die zich de kapitalistische ondernemingen toe-eigenden, wordt neergeslagen. Natuurlijk heeft het er geen bezwaar tegen, wanneer in een staatkundige Indonesische federatie de aangesloten landen onmachtig worden gehouden, om destemeer speelbal te kunnen zijn van het buitenlandse, d.w.z. Amerikaanse kapitaal.

Maar, een Nederlandse koloniale politiek, gebasseerd op de oude methoden van staatkundige en militaire overheersing zal het land van de dollar hier als verouderd, en ongewenst beschouwen.

Een zodanige politiek past niet in zijn sfeer voor deze landen. Geef de staatkundige „onafhankelijkheid", koop de Indonesische bovenlaag. Speel ze tegen elkaar uit. En buit de massa's der bruinen uit. Dat is zijn politiek.

Ondanks het feit, dat in de hoofden der Nederlandse regeringspersonen de oude koloniale ballast en het gezagselement zwaar wegen, moeten zij met tegenzin schuiven in de richting die Amerika bepaalt.

Traag vlot het internationaal onderhandelen in de Veiligheidsraad ook ten aanzien van Indonesië. De Commissie uit de Bataviase consuls heeft haar rapport thans uitgebracht. Het bevat de aantijging, dat Nederland zich van het bevel „staakt het vuren" niet veel heeft aangetrokken, al geeft het daarvoor oorzaken aan. Het wijst voorts nog op voorkomend „banditisme" onder de repoeblikeinen. Het slaat naar de twee zijden waarheen, gezien de grote imperialistische belangen geslagen moet worden. De Commissie wacht op nieuwe opdrachten van de Veiligheidsraad en wijfelt, of het tactisch wel verstandig is, om in Batavia haar zittingen te houden, hetgeen al teveel voorliefde voor Nederland zou kunnen veronderstellen. Ondertussen vergaderen de Sjahrirs reeds mede in de

Vervolg op pag. 2